

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamá!?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meir kostnað fyri lýsaran.

Fyri 50 árum síðan vóru konfirmantar ikki avmyndaðir.

Sosialurin hevur nú fingið hetta í lag.

Frá vinstri sæst: Tensa Hansen, Petra Andreasen, Hendrik Hansen, Olivia Joensen, Arne og Victoria Petersen, Edel Olsen, Petur Zachariassen, Hensia Jacobsen, Helga Poulsen, Jensia Mikkelsen, Solgerd Jacobsen, Hilda Samuelsen, Elsa Maria Hellá, Michelina Joensen. Fremst: Einar Wang, Jógvan Johannesen og Thomas Joensen

Orð og mynd
Dagny Joensen

Óli í Aarstovu

Higartil hava tankar verið tollfríir. Hetta umhugsar Torbjørn nú at tolla, men tað fer hann persónliga ikki á reyvina av!

Higartil hava tankar verið tollfríir. Hetta umhugsar Torbjørn nú at tolla, men tað fer hetta landsstýrið ikki á reyvina av!

Eisini blaðstjórin á Oyggjatiðindi var í rættinum í gjár! Hesuferð sum áhoyrari

Torbjørn er ikki so bannsettur sum fútin. Hann leggur ikki bara eftir Rapport, men eisini eftir mentanini!

Konfirmantar hittast

Í ódnarveðrinum sunnudagin hittust konfirmantar, sum gingu at lesa hjá Grøn, presti, á heysti 1933.

Hóast flestu teirra búgva í Sundalagnum, so var samkoman á Hotel Føroyum, við tí úrsliti, at ikki øll, sum høvdu ætlað sær við, sluppu til Havnar, vegna veður.

Tað var Olevina Joensen, búsitandi í Havn, sum fekk hugskotið at savna konfirmantarnar saman, sum nú eru í pensiónsaldrinum. Hon setti lýsing í Dimmalætting, har hon bað øll tey, sum gingu til prest í 1933 hjá Grøn, presti, at ringja til sín sum skjótast.

— Telefonin var nógv brúkt teir fyrstu dagar, sigur Olevina Joensen, tí øll vóru ógvuliga forvitin eftir at frætta, hvat var á vási. — Ikki bert úr øllum Føroyum, men eisini úr Danmark, har ein kvinna í dag býr. Hon helt hugskotið verða gott, men kundi ikki koma henda vegin, kortini.

Ónnur hildu, at tað ikki

var nakað stórvegis at gera burtúr, og at ov litið mundi verða at tosa um, eftir so mong ár.

Tað var við spenningi fólk fóru niðan á Hotel Føroyar sunnudagin. Tá Sosialurin vitjaði inn á gólv, eftir døgurðabordið á Hotel Føroyum, visti tað seg, at nógv var komið fram í ljósmála, sum onkur teirra mintist, meðan onnur ið høvdu gloymt, funnu hendingar fram aftur úr gloymskuni, til fragd fyri onnur og seg sjávan.

— Minnst tú hitt grøna bommið? spyr ein. Annar sigur, at nógv hevur verið tosað um hetta bommið, men at tey ikki rættuliga mintust, hvat tað snúi seg um. Borðhaldið var stórt, og onkuntið var torført at hoyra hvat sagt var, um ov langt var millum stólmarnar.

— Jú, tað var eg sum tveitti eitt bommi til eina gentu, sum sat frammanfyri í roykstovuni á Kirkjuteigi hjá Grøn, presti. Hetta var meðan vit gingu at lesa. Gentan tveitti bommið aftur til

min, men til alla ólukkku, fekk Grøn, prestur, bommið beint í nakkan. Hetta var nógv flent at, tí bommið var grønt, og prestur ikki serliga fegin um hendingina.

Ónnur hending var, at Grøn átti tvær dvørgenhør. Tær lokkaðu við korni, so vit fingi fatur í tær. Dvørgenhørnar vóru koyrdar í torvkassan í Roykstovuni, og vit royttu tær av og á, fyri at fáa tær at gogga. Tað stuttleikaðu vit okkum óført við!

Ungdómurin tá, dugdi eisini at skemtast!

50 ungfólk gingu til prest á heysti 1933. Hesi vóru úr Kollafirði, Vestmanna, Kvívík, Hósvík, Langasandi, Hvalvík, Streymnesi, Haldórsvík og Tjørnuvík. Tey gingu at lesa hjá Grøn, presti á Kirkjuteigi í átta dagar. Síðan vóru tey konfirmeraði. 32 í Vestmanna kirkju og 18 í Haldórsvíkar kirkju.

Fyri 50 árum síðan vóru ógvuliga vánaligar tíðir, — nær um eitt tað fátækra árið í okkara tíð.

Kortini var nógv gjørt fyri at einstaki konfirmanturin fekk ein góðan dag. Nýggj klæði vóru fingin til vega, og kaffiborð og køkur vóru til tey sum komu við gávu ella vitjaðu í heimi, har konfirmantur var.

Ein veitsla var tá hildin í prestagardinum friggjadagin áðrenn konfirmation. Tá fingi tey, sum gingu at lesa, kakao, bollar og góðgæti, og seinni varð farið upp á gólv. Hetta vildi Grøn, prestur, men júst hesaferð, stóð ein kona undir boru í Leynum, so vit fingi boð um, at ikki átti at verið dansað. — Eg veit ikki, sigur ein, vit dansaðu kortini, og tað gekst alt væl.

Vit hoyra so nógv um, hvussu stóran setning konfirmantar í teirri tíðini fingi at lesa, tá teir gingu til prest. Hvussu var hjá tykkum?

— Vit skuldu at kalla duga alla sálmaðókina og nýggja testamenti við!

So fellur tiosið á, hvat einstaklingurin fekk fyri á kirkjugólvnum konfirma-

tionsdagin. Nógv teirra minnst aftur á setningin, og eisini hvat innihaldið var.

Tosa verður eisini um klæðini. Ein hevði fingið frakka frá Essaba, sum kostaði 47 krónur, onnur skógvar frá Daells, sum kostaðu átta krónur. Skógvar frá Jóan Jakku vóru eisini á skránni, sum kostaðu 17 krónur, og klæðningur fyri 36 krónur. Í konfirmationsgávu fingi tey tá, klæðir, hosur o.a. og fingi tey pengar, so var tað ein 10 krónuseðil — men tað var eisini nógvur peningur tá!

— Besta gávan eg fekk, minnst eg enn, — tað var ein paraply, sigur ein!

Av teimum 50 konfirmantunum vóru 19 staddir á Hotel Føroyum henda dagin, umframt hjúnarfelagar, tilsamans 27 fólk.

Veðurlagið hevði við sær, at átta fólk noyddust at setast aftur. Umframt hesi, so eru 14 teirra deyð og onnur búsitandi uttanlanda.

Hjálpitól fram-sýning

Týskvöldið tann 8. november 1983 kl. 19 verður ein áhugaverd framsýning av hjálpitólum til rørslubrekkað.

Framsýningin verður á Skúlanum á Trøðni.

Umboðsmaður Allan Nissen frá H. Meyland Smith ApS fer at greiða frá og vísa, hvussu hjálpitól kunnu framleiðast til teirra, sum ikki kunnu brúka standardiserað hjálpitól.

Hanna Lisberg, sum er limur í Færøernes Ulykkesforskringsråd, fer eisini at vegleiða fólk, hvussu tey skulu bera seg at, tá tey søkja um hjálpitól.

Fysioterapeutur skúans, Birgit Djurhuus, verður eisini at svara spurningum.

FARVE